Жвавий струмок дзюркотів по камінняx, шився попід осокою, гучно гримів у яснім водоспаді. Жалівсь прибережним билинкам, що доля лиха присудила йому плазувати без шляху по бридких плитких калюжках та всихати на сонці.

Заздро було поглядати згори на тихий спокійний ставок, що мов дзеркало срібносинясте, розкинувсь у пишній зеленій долині.

Заздрив струмочок глибокому річищу, повній, як око, воді, оксамитно зеленим його берегам, піскуватому чистому дну.

І, заздрячи, люто струмок воркотів і пролизував глинясті кручі, стрибав по камінні, зносив траву прибережну та скаржився, що всі заступають дорогу.

Доля гірка нещаслива! Коли-то вже я доберуся до пишних долин? Коли-то вже позбавлюся клопоту-праці з камінням отим осоружним, з намулом та сміттям, що воду мою лиш псує?

Коли запанію, криштально ясний, та блакить усю одіб’ю, не ламаючи жодної хмарки? Тоді вже я буду щасливий, бо буду спокійний, бо буду багатий – могутній!

Набрався струмок спересердя відваги, ще раз обкрутнувся круг скелі і разом попався у млин.

Загув, зашумів на тісних лотоках, зіп’явсь, заклубоцився, мов білая грива, метнувся на колесі вгору і, там перегнувшись, посипав бризками в опуст.

Кипів-лютував під опустом, рив спересердя глибокую прірву, струсював цілим млином, а далі втоми й побіг помаленьку між густих кущів верболозу.

Долина уже недалечко. Вже видко, як сонцю назустріч із неї встає, звивається в білі сувої смуток-туман і розносить важке отрутнеє дихання долини.

Пітніє од віддиху того каміння, плачуть од смутку надрічнії верби, посивіла густо нуга, осока і жовкне на дереві листя.

Струмок не вважа на зловрогі прикмети, спішить-поспішає до любого ставу і дзвінко співає свої дзюркотливі привіти.

Добіг! Укотився в бажаний ставок, збудив його сонну поверхню, розбігся кругами по ній, пошився на дно, сколотив бакаї, розігнав куширі, оббіг круг всіх берегів, змовк, занімів незабаром.

Струмок заспокоївсь: не чути сердитих скарг та прокльонів, не чути і жадної розмови з квітками, уже не гискріє, як перше, лукою весельчаста хвиля, не гра рясним самоцвітом, як там десь було в водоспаді, не відає праці тяжкої, жадних перепон та пекучої згаги. Щасливий! Чи й справді щасливий? Чого ж се щасливий той вид заснітило весь цвіллю? Чого він поріс куширами? Чого-бо повітря так дихає смертю?..